

SOPOTNIK ZOLTÁN

A reményhez: Vérmegye

Kiment a vér Nógrád megyéből, mondja az Első, ahogy nézi az elbagyott házakat, üres dísznótlakat, a sóhajtozó csirkeudvart, ebből a faluból bizony kiköltöztek, a templom tetejéről leverték a rézkeresztet, feldarabolták a büszke padokat, a falakról egyben szedték le a freskót és vitték magukkal, a kocsmában pohár- és korsócserepeken áll a plébános, vérzik a lába, vérben áll, akár egy szent, a távolban a szomorú rádió hiába hívja a gyülekezetet, Belső Trianon, üvölti, a szomszéd faluban akkor szedik le a kastély bronz kapuját, a helyi költő szobrát egy terepjáró után kötik, a Kivonulás egyre kövérebb lesz, mondja a Hátrahagyott, és lefújja a vért a plébános lábáról, elfújja az üvegcserepeket, a tömeg kiengedi a cigányokat a ketrecekben a mezőn, a vajda sír, később a rokkantak ketreceihez érnek, pukkannak a záruk, akárba pezsgősdugók, a tolokocsijukat már rég elvette a Hatóság, a cigányok nekiállnának vesszőből fonni nekik, ha lenne idő, de az pont nincsen, nincsen, nincsen, mennek a legközelebbi város felé, talán Pásztó, talán Szécsény, már minden összemósodik, mióta le akarták választani az országról a megyét, az Első jól tudja ezt, a Hátrahagyott nemkülönben, az itteniek várták őket, a cigányok ketreceit már előre kinyitották, a rokkantakét is, Belső Trianon, kiáltja a püspök, és a buzik ketreceit már ő nyitja ki, a közmunkások népe, akár egy elszabadult installáció, tisztítja a környék lelkét, az összes zugot, ahová eddig nem értek el, a csúnya szavakat, amelyek az itt élőkre ragadtak, és a hegyek szellemeinek mutatnak be áldozatot, a mérges fákért és a szúrós bokrokért mormolnak imát, bár esély sem lehet az igazi megmenekülésre, itt maradni sötét árok, itt maradni döngkút, a visszaszívott megye pedig nem válogat, vagyis akik vákuumidőbe rakták, akik a ketreceket hozták ide, a ketrecekben a Hátrahagyott rak tüzeket a vonuló nép után, a hamut magába szívja, nehogy a Föld nyelje el, akik mégis itt maradnak, soha nem felejtik és soha nem merik megérteni, nem, nem, nem, hogy áttolták volna Szlovákiába őket, ha kellett volna (bárminek is), de ez a környék a Pokolban se maradna meg, most elindultak új hazát keresni, a hegyek fájnak, a völgyek fájnak, a mezők fájnak, az Első látja a fáradt szemekben, a határozott, de ványadt mozdulatokban, az ócska autók, terepjárók szélvédőin, érzi a Vonulás szagában, ahogy haladnak a megyeszékhely felé, feltűnnek az első helikopterek, a Kísérők, akik lecsapnak majd, ha parancs jön, addig csak a Ha árnyékai és a bányák fájnak, az üveggyártó kemencék fájnak, a Nagy Hagyomány oda, a fákon kerregő madarak, mintha másik életről szólnának, Salgótarján ikertornya a Garzon, mintha megjelenne a

távolban, pedig reálisan még nem szabadna látniuk, reálisan nekik nem sok mindent szabad, de csak vonulnak, és ürülnek ki a házak, egyre több a templomdész, a fontos freskó, a Fényes Átlag ragaszkodik, a Fényes Átlag kapaszkodik és újraalkotja magát és vonul, ahogy előtte senki sem.

